Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MELCHIORJA WATHELETA,
predstavljeni 30. maja 2017 [1]

Zadeva C-649/15 P

TV2/Danmark A/S
proti

Evropski komisiji

„Pritožba – Državne pomoči – Člen 107(1) PDEU – Javna radiotelevizija – Ukrepi danskih organov glede danske radiotelevizije TV2/Danmark – Pojem ‚pomoč, ki jo dodeli država članica, ali pomoč iz državnih sredstev' – Sodba Altmark"

1. Družba TV2/Danmark A/S (v nadaljevanju: TV2 A/S) s pritožbo predlaga razglasitev delne ničnosti sodbe Splošnega sodišča Evropske unije TV2/Danmark/Komisija [2], s katero je to razveljavilo Sklep Komisije 2011/839/EU [3] v delu, v katerem je Evropska komisija štela, da so prihodki iz oglaševanja v letih 1995 in 1996, preneseni družbi TV2/Danmark prek Sklada TV2, državne pomoči, v preostalem delu pa je tožbo zavrnilo (družba TV2 A/S je delniška družba danskega radiotelevizijskega oddajanja, ki je bila ustanovljena za nadomestitev – z računovodskimi in davčnimi učinki od 1. januarja 2003 – avtonomnega državnega podjetja TV2/Danmark, v nadaljevanju: TV2). Ta zadeva je povezana z zadevama C-656/15 P in C-657/15 P, ki se ravno tako nanašata na pritožbe zoper izpodbijano sodbo in za kateri bodo ravno tako danes predstavljeni moji sklepni predlogi. Podobna je tudi zadevi, v kateri je bila sprejeta sodba z dne 8. marca 2017, Viasat Broadcasting UK/Komisija (C-660/15 P, EU:C:2017:178).

I. Dejansko stanje

2. Ker je bila ta zadeva sprožena na osnovi enakih dejstev kot zadeva C-656/15 P, napotujem na točke od 2 do 15 svojih sklepnih predlogov v omenjeni zadevi z današnjega dne.

II. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

3. Iz istih razlogov napotujem na točke od 16 do 19 svojih sklepnih predlogov v zadevi C-656/15 P.

1 Jezik izvirnika: francoščina.

2 Sodba z dne 24. septembra 2015 (T-674/11, EU:T:2015:684, v nadaljevanju: izpodbijana sodba).

3 Sklep z dne 20. aprila 2011 o ukrepih, ki jih izvaja Danska (C 2/03) do družbe TV2/Danmark (UL 2011, L 340, str. 1, v nadaljevanju: sporni sklep).

III. Pritožba

4. Družba TV2 A/S v podporo pritožbi navaja dva pritožbena razloga, ki se nanašata, prvič, na razlago in uporabo četrtega pogoja, ki ga je Sodišče zahtevalo v sodbi z dne 24. julija 2003, Altmark Trans in Regierungspräsidium Magdeburg, (C-280/00, EU:C:2003:415, v nadaljevanju: sodba Altmark; in glede zgornjih pogojev v nadaljevanju: pogoji Altmark), ter drugič, na opredelitev prihodkov iz naročnin, ki jih je družba TV2 prenašala na svoje regionalne postaje.

5. Sodišče je ob koncu pisnega dela postopka v skladu s členom 76(2) Poslovnika odločilo, da ima na voljo dovolj informacij in da zato ustna obravnava ni potrebna.

A. Prvi pritožbeni razlog (četrti pogoj Altmark)

1. Povzetek trditev strank

6. Družba TV2 A/S trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je zavrnilo glavni predlog v okviru njene tožbe na osnovi napačne razlage in uporabe četrtega pogoja Altmark, napačno uporabilo pravo.

7. Natančneje, družba TV2 A/S namreč meni, da zaradi posebnega značaja naloge javne službe, ki jo ima TV2, in retroaktivne uporabe pogojev Altmark Splošno sodišče ne bi smelo strogo jezikovno razlagati in uporabiti četrtega pogoja Altmark, temveč bi moralo le preveriti, ali je bil v obravnavani zadevi dosežen njegov cilj.

8. Po mnenju družbe TV2 A/S namreč navedenega pogoja ni mogoče uporabiti na način, kot ga je uporabilo Splošno sodišče, ker sektor dejavnosti družbe TV2 nima konkurenčne in tržne komponente in zato ni „referenčnega podjetja“, s katerim bi lahko opravili primerjavo, kot zahteva navedeni pogoj.

9. Zato družba TV2 A/S ocenjuje, da bi moralo Splošno sodišče četrti pogoj Altmark uporabiti glede na njegov cilj [4] ter ob upoštevanju revizije računovodskih izkazov družbe TV2, ki jo je opravilo Rigsrevisionen (računsko sodišče, Danska), ugotoviti, da je bil ta cilj dosežen in posledično ta pogoj izpolnjen.

10. Družba TV2 A/S dodaja, da njeno razlago potrjujeta tudi dejstvo, da so bili v obravnavani zadevi pogoji Altmark uporabljeni retroaktivno, in to, da je takšna obravnava negativno vplivala na pravno varnost.

11. Kraljevina Danska se strinja s trditvami, ki jih je družba TV2 A/S predstavila v podporo pritožbi.

12. Komisija in družba Viasat Broadcasting UK Ltd (v nadaljevanju: Viasat) izpodbijata dopustnost tega pritožbenega razloga družbe TV2 A/S in ocenjujeta, da je vsekakor neutemeljen.

13. Družba TV2 A/S v repliki v bistvu izpostavlja, da njene trditve dejansko izhajajo iz pravnih vprašanj, s čimer izpodbija utemeljitev, s katero Komisija in družba Viasat izpodbijata dopustnost tega pritožbenega razloga.

14. Kraljevina Danska v dupliki trdi, da gre pri vprašanju o načinu, na katerega je treba razumeti in uporabljati četrti pogoj Altmark, za pravno vprašanje in da so presoje Splošnega sodišča o tem vprašanju pravne presoje, ki jih v okviru pritožbe Sodišče lahko preveri.

4 Po mnenju družbe TV2 A/S bi za izpolnitev četrtega pogoja Altmark v bistvu zadostovalo, da se nadomestilo za opravljanje javne službe učinkovito porablja, tako da je namen javne službe izpolnjen na najboljši mogoč način in z najnižjimi možnimi stroški.

2. Presoja

a) Dopustnost

15. Strinjam se s Komisijo in družbo Viasat, da ima družba TV2 A/S s predstavljenimi trditvami namen doseči, da bi Sodišče ponovno presodilo dejstva, ki jih je ugotovilo Splošno sodišče. Družba TV2 A/S namreč ni predstavila niti ene samostojne trditve, ki bi se nanašala na to, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo. Čeprav obstaja nekaj trditev v zvezi s pravnimi vprašanji, so ta vprašanja neločljivo povezana z očitkom, ki ga družba TV2 A/S utemeljuje s tem, da naj bi Splošno sodišče napačno razlagalo dansko pravo, kar je tudi dejansko vprašanje.[5]

16. Še več, družba TV2 A/S se ne sklicuje na to, da naj bi Splošno sodišče očitno izkrivilo dejstva. Poleg tega bi v tem primeru družba TV2 A/S morala dokazati še, da bi bil izid spora drugačen, če Splošno sodišče ne bi izkrivilo dejstev (*quod non*), vendar pa družba TV2 A/S tega ni dokazala.

17. Kot ugotavlja družba Viasat, pritožba sicer vsebuje le zelo splošne kritike izpodbijane sodbe. Pritožba družbe TV2 A/S ravno tako ne vsebuje novih trditev, temveč se v bistvu navezuje na trditve, ki so bile Splošnemu sodišču že predstavljene in jih je to po skrbni preučitvi zavrnilo.

18. Nekatere točke bom sedaj še podrobneje obravnaval.

1) Uporaba četrtega pogoja Altmark ob upoštevanju njegovega cilja

19. V izpodbijani sodbi (točka 70) je Splošno sodišče odločilo, da „ni mogoče priznati, da za sektor radiodifuzije ni značilna konkurenčna in tržna komponenta“, kar družba TV2 A/S izpodbija in ob tem trdi, da ni mogoče najti referenčnega podjetja, s katerim bi lahko primerjali stroške, povezane z opravljanjem javne službe, posledično pa naj četrtega pogoja Altmark ne bi bilo mogoče uporabiti skladno z njegovim besedilom.

20. Naj takoj pojasnim, da gre pri vprašanju, ali obstaja povprečno, dobro vodeno podjetje, ki je ustrezno opremljeno, s katerim bi lahko primerjali stroške družbe TV2, za vprašanje, ki se nanaša na dejstva v zadevi in ki zato ni predmet nadzora Sodišča, saj ni bilo omenjeno nobeno izkrivljanje dokazov in družba TV2 A/S v svojih trditvah ne omenja napačne uporabe prava.

21. Dodajam še, da je v točkah od 51 do 73 izpodbijane sodbe Splošno sodišče skrbno preučilo trditve družbe TV2 A/S in z zelo razdelano obrazložitvijo zavrnilo tezo, po kateri bi se moral četrti pogoj Altmark v zadevi, kakršna je ta, uporabiti v prilagojeni obliki, ter je v točki 119 izpodbijane sodbe izrecno omenilo, da je mogoče najti povprečno, dobro vodeno in ustrezno opremljeno podjetje, s katerim bi lahko primerjali stroške družbe TV2 A/S, in zavrnilo trditve družbe TV2 A/S, po katerih naj takšnega podjetja ne bi bilo mogoče najti.

22. Vendar pa družba TV2 A/S v svoji pritožbi teh točk ne izpodbija in niti ne poudarja, da naj ne bi bilo mogoče opraviti primerjave z drugimi gospodarskimi družbami.

5 Dejstvo, da je družba TV2 A/S svoje trditve osnovala predvsem na lastnih izjavah in razlagah, povezanih z dejstvi iz zadeve, je še posebej jasno vidno v točkah od 27 do 48, od 54 do 62 in od 85 do 111 pritožbe. Glede trditev družbe TV2 A/S, ki temeljijo na danskem pravu, glej tudi točko 68 teh sklepnih predlogov.

2) Nezadostnost revizij, ki jih opravlja računsko sodišče

23. Družba TV2 A/S trdi še, da bi Splošno sodišče moralo ugotoviti, da stalne revizije, ki jih opravlja računsko sodišče z namenom preverjanja, ali je družba TV2 z gospodarskega vidika dobro vodeno podjetje, zadostujejo za zagotavljanje spoštovanja temeljnega cilja četrtega pogoja Altmark.

24. Vendar je Splošno sodišče po analizi predloženih dokaznih elementov v obravnavani zadevi, kot so bili predstavljeni v spornem sklepu in predloženi Splošnemu sodišču med postopkom, ugotovilo, da trditve, ki jih je predložila tožeča stranka v zvezi z naknadno revizijo družbe TV2, „[v]sekakor […] ne zdržijo niti natančnejšega preverjanja“.

25. Kot navaja Komisija, gre zato tudi ob predpostavki, da v obravnavani zadevi ne bi uporabili četrtega pogoja Altmark skladno z njegovim besedilom, temveč bi določbo razlagali na osnovi njegovega cilja, vsekakor za vprašanje, ki se nanaša na dejstva v zadevi in zato ni predmet nadzora Sodišča.

26. Opozoriti je treba, da se družba TV2 A/S tudi tu ni sklicevala na to, da naj bi Splošno sodišče izkrivljalo dokaze iz spisa, niti ni natančneje opredelila, katere dokaze naj bi Splošno sodišče morda izkrivilo, in tudi ni dokazala obstoja napak v analizi Splošnega sodišča, zaradi katerih bi to morda lahko izkrivilo dokaze iz spisa.

3) Čeprav pravne trditve morda obstajajo, so vsekakor brezpredmetne

27. Družba TV2 A/S se je v podporo svojim predlogom za razglasitev ničnosti spornega sklepa pred Splošnim sodiščem sklicevala na to, da naj bi Komisija napačno uporabila pravo (ker naj bi domnevno uporabila napačno pravno opredelitev v okviru četrtega pogoja Altmark) in da je storila napako pri ugotavljanju dejstev v zadevi.

28. Splošno sodišče je tožbene razloge, ki jih je predstavila tožeča stranka, zavrnilo v dveh „korakih“. Splošno sodišče je najprej navedlo, da je Komisija uporabila ustrezno pravno merilo (namreč popolno uporabo četrtega pogoja Altmark). Nato je preverilo, ali bi bil izid spora drugačen, če bi tožeča stranka imela prav glede pravnega merila, ki naj se uporabi (namreč glede uporabe četrtega pogoja Altmark na osnovi njegovega cilja). Splošno sodišče je v okviru proste presoje dejstev odločilo, da bi bil izid spora enak, tudi če bi uporabilo pravno merilo, na katerega se je sklicevala tožeča stranka.[6]

29. Kot ugotavlja Komisija, ker je Splošno sodišče v okviru tožbenih razlogov, ki jih je tožeča stranka predstavila na prvi stopnji, opravilo ta dva koraka, bi pritožbi družbe TV2 A/S lahko ugodili le, če bi dokazala obstoj očitnega izkrivljanja dejstev in napačno uporabo prava z vidika izbire upoštevnega pravnega merila.

30. Ker družba TV2 A/S ni ugotovila obstoja očitnega izkrivljanja dejstev, Sodišču ni treba preučiti vprašanja, ali je bilo pravo napačno uporabljeno.

31. Obe izključno dejanski vprašanji in „pravne“ trditve, ki jih je predstavila družba TV2 A/S – po katerih bi v njenem konkretnem primeru zaradi neobstoja referenčnega podjetja, ki deluje v običajnih tržnih pogojih, in neobstoja tržne komponente javne radiotelevizije morali četrti pogoj Altmark uporabiti teleološko – namreč temeljijo na predpostavki, da bo Sodišče ugotovilo drugačna dejstva kot Splošno sodišče, kar pa je napačno.

6 Točka 70 izpodbijane sodbe glede vprašanja, ali ima sektor radiotelevizije konkurenčno in tržno komponento, točka 119 glede vprašanja, ali je mogoče najti povprečno podjetje, s katerim bi lahko primerjali stroške družbe TV2, in točke 132 do 148 glede vprašanja zadostnega značaja naknadne revizije družbe TV2, ki jo izvaja računsko sodišče.

32. Poleg tega je Splošno sodišče v točkah od 132 do 148 izpodbijane sodbe preučilo in zaradi celovitosti ugotovilo, da bi bil v primeru, če bi v obravnavani zadevi četrti pogoj Altmark morali uporabiti v njegovem bistvu ali manj strogo, izid spora enak.

33. V teh okoliščinah ocenjujem, da lahko trditve družbe TV2 A/S le zavrnem kot brezpredmetne.

34. Trditve družbe TV2 A/S bom vsebinsko preučil le zaradi celovitosti.

b) Vsebinska preučitev

1) Uporaba četrtega pogoja Altmark ob upoštevanju njegovega cilja

i) Četrti pogoj se uporablja v celoti

35. Glede uporabe in razlage četrtega pogoja Altmark menim, da Splošnemu sodišču ni mogoče očitati, da je kršilo načelo pravne varnosti s tem, da je odločilo, da je ta pogoj treba uporabiti v celoti, in da ga je uporabilo retroaktivno.

36. Po eni strani je jasno, da so vsi štirje pogoji Altmark kumulativni, po drugi strani pa, ker gre za temeljno sodbo – v kateri je Sodišče opredelilo vrsto splošno veljavnih pogojev – ni primerno spreminjati obsega predpisanih pogojev, ki obravnavajo poseben položaj, namreč tistega, v katerem podjetja, ki prejemajo pomoč za opravljanje svoje obveznosti javne službe, „dejansko ne pridobijo nobene finančne koristi in […] torej učinek omenjene intervencije ni, da se ta podjetja postavijo v ugodnejši konkurenčni položaj v primerjavi s konkurenčnimi podjetji“.[7]

37. Kot ugotavlja Komisija, je pojem „državna pomoč“ objektivnega značaja, zato ga ni mogoče razlagati različno glede na sektor, na katerega se nanaša določena zadeva. Razumevanje, ki ga je morda zaželeno izkazati do sektorjev, za katere veljajo posebne značilnosti, torej ni sprejemljivo, ko gre za presojo obstoja državne pomoči (kjer gre za objektivno presojo), vendar ga je dopustno izkazati, ko gre za presojo združljivosti državne pomoči z notranjim trgom.[8]

38. Cilj pogojev Altmark je namreč določiti ceno, ki bi jo postavili na splošnem trgu (tržna cena) za storitev, ki jo opravlja obravnavana javna služba, da bi ugotovili, ali bi bilo to storitev mogoče nuditi (v enakih pogojih brez državne intervencije).

ii) Uporaba ratione temporis pogojev Altmark

39. Družba TV2 A/S izpodbija retroaktivno uporabo teh pogojev.

40. Dovolj je, da spomnim na sodno prakso Sodišča[9], ki je citirana v točki 79 izpodbijane sodbe, po kateri „sodba, izdana v zvezi s predlogom za sprejetje predhodne odločbe, ni oblikovalna, temveč izključno ugotovitvena, kar pomeni, da njene posledice načeloma nastanejo na dan, ko je začela veljati razlagana določba“.

41. V isti točki izpodbijane sodbe je Splošno sodišče poleg tega pravilno navedlo, da se Sodišče ni odločilo časovno omejiti učinkov svoje sodbe Altmark.

7 Točka 87 sodbe Altmark.

8 To izhaja tudi iz besedila Amsterdamskega protokola, ki povzema člen 106(2) PDEU.

9 Sodba z dne 8. septembra 2011, Q-Beef in Bosschaert (C-89/10 in C-96/10, EU:C:2011:555, točka 48 in navedena sodna praksa).

42. Trditve družbe TV2 A/S se namreč zdijo povezane predvsem s finančnimi posledicami za družbo TV2, če se obravnavani ukrepi v skladu s pogoji Altmark opredelijo kot „državna pomoč“, pri čemer so bili ti ukrepi sprejeti veliko pred izrekom navedene sodbe.

43. Vendar je Splošno sodišče zavrnilo tudi možnost, da bi zaradi teh možnih finančnih posledic v obravnavani zadevi družba TV2 A/S v imenu načela pravne varnosti lahko predlagala, naj se ti pogoji ne upoštevajo. [10]

iii) Primerjava s povprečnim ali referenčnim podjetjem

44. Kot navaja družba Viasat, čeprav bi bilo treba ugotoviti, da konkretna primerjava z drugim podjetjem v obravnavani zadevi ni mogoča in da so bili izvedeni vsi zadevni poskusi s tem ciljem – čemur izpodbijana sodba oporeka (točka 119) – se je treba zavedati, da bi Kraljevina Danska lahko uporabila postopek oddaje javnega naročila, saj sodba Altmark za izpolnitev četrtega pogoja ponuja dve rešitvi, in sicer izbiro izvajalca javne službe s postopkom oddaje javnega naročila *ali* omejitev nadomestila za opravljanje javne službe na višino stroškov, ki jih ima z opravljanjem javne službe povprečno, dobro vodeno podjetje.

45. Iz točk 116 in 117 izpodbijane sodbe izhaja, da za to, da bi četrti pogoj Altmark veljal za izpolnjenega, ni dovolj dokazati, da je prejemnik podjetje, ki je dobro vodeno in ustrezno opremljeno (trditev družbe TV2 A/S). To ne pomeni, da referenčnega podjetja ni treba poiskati.

46. Trditve družbe TV2 A/S, da je v posebnem primeru, ko ni mogoče poiskati referenčnega podjetja, mogoče izpolniti četrti pogoj Altmark, v obravnavani zadevi vsekakor ni mogoče upoštevati, saj je Splošno sodišče v točki 119 izpodbijane sodbe že odločilo, da *je* mogoče poiskati referenčno podjetje, s katerim bi lahko primerjali stroške družbe TV2.

47. V točkah 52 in 53 svoje pritožbe se družba TV2 A/S sklicuje na sodbi BUPA in drugi/Komisija [11] in CBI/Komisija [12], da bi utemeljila, da je glede na okoliščine morda treba prilagoditi četrti pogoj Altmark – na osnovi zastavljenih ciljev.

48. Toda zadostuje omeniti, da je to razlago Splošno sodišče že skrbno preučilo, preden jo je zavrnilo (točke od 57 do 63 in od 68 do 70 izpodbijane sodbe), ne da bi družba TV2 A/S to navedla v pritožbi.

49. Kot je bilo v izpodbijani sodbi (točki 57 in 58) že navedeno, so bile okoliščine v zadevi, v kateri je bila sprejeta sodba z dne 12. februarja 2008, BUPA in drugi/Komisija (T-289/03, EU:T:2008:29), zelo drugačne in nikakor primerljive s tistimi v tej zadevi. Vendar se družba TV2 A/S ni izrekla o tem, da je Splošno sodišče zavrnilo njene trditve o tem vprašanju.

50. Glede sodbe CBI je dovolj omeniti, da v tej zadevi ni šlo za vprašanje odobritve prilagojene uporabe četrtega pogoja Altmark. Ugotovitve Splošnega sodišča, da gre za zelo poseben sektor dejavnosti, namreč bolnišnični sektor, ki nima nujno konkurenčne in tržne komponente, torej niso vplivale na presojo vprašanja, ali je bilo zadoščeno četrtemu pogoju Altmark. [13]

51. V vsakem primeru menim (tako kot Komisija), da ni mogoče zanikati, da ima sektor javne radiotelevizije konkurenčno in tržno komponento, kar je v svoji prosti presoji dejstev v zadevi ugotovilo tudi Splošno sodišče.

10 Točki 81 in 82 izpodbijane sodbe.

11 Sodba z dne 12. februarja 2008, BUPA in drugi/Komisija (T-289/03, EU:T:2008:29).

12 Sodba z dne 7. novembra 2012, CBI/Komisija (T-137/10, EU:T:2012:584, v nadaljevanju: sodba CBI).

13 Sodba CBI, točki 35 in 36 (glej tudi točko 289 in naslednje).

2) Trditev, osnovana na reviziji, ki jo je opravilo računsko sodišče

52. Kot ugotavlja družba Viasat, je pritožbene razloge in predloge družbe TV2 A/S treba *a priori* razumeti kot priznanje, da v obravnavani zadevi *ni bil* izpolnjen četrti pogoj Altmark, če ga razumemo dobesedno, in posledično, da *ni bila* narejena analiza stroškov, ki bi jih povprečno, dobro vodeno podjetje imelo z opravljanjem svojih obveznosti javne službe.

53. Posledično presoja revizije, ki jo je opravilo računsko sodišče, načeloma ni upoštevna, razen če bi Sodišče moralo ugotoviti (kar bi bilo v skladu z mojimi sklepnimi predlogi napačno), da bi bilo v primeru družbe TV2 četrti pogoj Altmark treba uporabiti v prilagojenem smislu, kot predlaga družba TV2 A/S.

54. Mislim, da je Splošno sodišče v obravnavani zadevi s svojo zahtevo po primerjavi stroškov družbe TV2 s stroški, ki bi jih imelo dobro vodeno in ustrezno opremljeno podjetje, pravilno uporabilo četrti pogoj Altmark.

55. Tudi v malo verjetnem primeru, da bi Sodišče ocenilo, da v obravnavani zadevi četrtega pogoja Altmark ni primerno uporabiti skladno z njegovim besedilom, temveč na osnovi njegovega cilja, ni sporno, da je Splošno sodišče po analizi dokaznih elementov, predloženih v obravnavani zadevi, kot so bili navedeni v spornem sklepu in predstavljeni Splošnemu sodišču med postopkom, ugotovilo, da trditve, ki jih je tožeča stranka predstavila glede naknadne revizije družbe TV2, „[v]sekakor […] ne zdržijo niti natančnejšega preverjanja“.[14]

56. Iz navedenega izhaja, da je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti kot očitno nedopusten in vsekakor neutemeljen.

B. Drugi pritožbeni razlog (prihodki regionalnih postaj)

1. Povzetek trditev strank

57. V drugem pritožbenem razlogu družba TV2 A/S trdi, da je Splošno sodišče, kolikor je vsebinsko preučilo in zavrnilo drugi del njenega podrednega tožbenega predloga, medtem ko družba TV2 A/S in Komisija *nista imeli različnega mnenja* glede opredelitve prihodkov iz naročnin, ki jih je družba TV2 prenesla na svoje regionalne postaje, odločalo *ultra petita*, prekoračilo meje svojega nadzora zakonitosti in kršilo načelo kontradiktornosti.

58. Poleg tega družba TV2 A/S trdi, da vsebinska presoja Splošnega sodišča temelji na očitno napačni uporabi danskega prava.

59. Natančneje, družba TV2 A/S trdi, da iz tega prava nikakor ne izhaja, da bi družba TV2 morala svojim regionalnim postajam nakazovati plačilo za prejemanje regionalnih programov, ki jih je predvajala družba TV2, ali da bi prenašanje prihodkov iz naročnin tem postajam pomenilo obveznost plačila, ki bi jo družba TV2 prevzela do teh postaj v zameno za prejemanje teh programov.

60. Kraljevina Danska se strinja s trditvami, ki jih je družba TV2 A/S predstavila v podporo pritožbi.

61. Komisija in družba Viasat izpodbijata dopustnost tega pritožbenega razloga družbe TV2 A/S in ocenjujeta, da je vsekakor neutemeljen.

14 Točka 132 izpodbijane sodbe. Preučitev trditev družbe TV2 A/S, da je bil četrti pogoj Altmark izpolnjen „v svojem bistvu“, ki jo je opravilo Splošno sodišče, je navedena v točkah od 133 do 148 izpodbijane sodbe.

62. Komisija med drugim pojasnjuje, da če ga Sodišče ne bi zavrnilo kot neutemeljenega, bi moralo presoditi, da bi – če se je družba TV2 A/S med postopkom pred Splošnim sodiščem strinjala s Komisijo glede dejstva, da je očitek, s katerim želi doseči razglasitev ničnosti spornega sklepa v delu, v katerem je prenos prihodkov iz naročnin od družbe TV2 k njenim regionalnim postajam označen za „državno pomoč“, treba zavrniti kot brezpredmeten – Splošno sodišče moralo odločiti, da namen tega očitka ni več doseči razglasitev ničnosti spornega sklepa v tej točki, in ga razglasiti za neutemeljenega.

63. V teh okoliščinah Komisija dodaja, da čeprav je očitno, da navedeni prihodki predstavljajo državne pomoči, iz spornega sklepa ne izhaja, da naj bi Komisija nameravala odločiti o tem vprašanju (namreč ali so prihodki iz naročnin, ki jih je družba TV2 prenesla na regionalne postaje, državne pomoči).

2. Presoja

a) Dopustnost

64. Družba TV2 A/S zatrjuje, da je Splošno sodišče očitno napačno razlagalo dansko pravo („[u]gotovitev, na katerih temelji izpeljani sklep, ni mogoče izpeljati iz spisa in so v očitnem nasprotju z danskim pravom“; točka 84 pritožbe).

65. Vendar je razlaga nacionalnega prava dejansko vprašanje in ni predmet nadzora Sodišča.

66. Poleg tega Splošno sodišče ni očitno izkrivilo dejstev v zadevi, česar družba TV2 A/S niti ne trdi.

67. Kot navaja Komisija, so dejstva v obravnavani zadevi nesporno zelo zapletena. To velja zlasti za dansko zakonodajo s tega področja, kar Splošnemu sodišču ni olajšalo naloge.

68. Vendar pa to ne spremeni dejstva, da družba TV2 A/S ni natančneje opredelila, katere dokaze naj bi Splošno sodišče morda izkrivilo, niti ni dokazala obstoja napak v analizi Splošnega sodišča, zaradi katerih bi to morda lahko izkrivilo dokaze iz spisa. Namesto tega uporablja te trditve kot izgovor, da bi v fazi pritožbe ponovno podrobneje preučili dansko pravo (glej točke od 85 do 111 pritožbe), in za izpodbijanje presoje Splošnega sodišča v zvezi z dokazi, ki jih predstavljajo ustrezne določbe tega prava, medtem ko so bili ti elementi že poglobljeno analizirani v izpodbijani sodbi.

69. Družba TV2 A/S v podporo trditvi o očitno napačni razlagi nacionalnega prava, ki naj bi bila po njeni oceni predmet nadzora Sodišča, navaja sodbi z dne 18. julija 2007, Industrias Químicas del Vallés SA (C-326/05 P, EU:C:2007:443, točke od 57 do 60), in z dne 3. aprila 2014, Francija/Komisija (C-559/12 P, EU:C:2014:217, točke od 78 do 81).

70. Vendar družba TV2 A/S s svojimi trditvami in ponovno presojo danskega prava v pritožbi dejansko preprosto izpodbija – kot je bilo to v zadevi, v kateri je bila sprejeta sodba z dne 3. aprila 2014, Francija/Komisija (C-559/12 P, EU:C:2014:217) – presojo Splošnega sodišča v zvezi z dokazi, ki jih predstavljajo ustrezne določbe danskega prava, kar je bilo že poglobljeno analizirano v izpodbijani sodbi (točke od 166 do 173).

71. Drugi pritožbeni predlog je zato po mojem mnenju nedopusten.

72. Zato bom trditve družbe TV2 A/S vsebinsko preučil le zaradi dodatne razjasnitve.

b) Vsebinska preučitev

73. Družba TV2 A/S trdi, da se je Splošno sodišče s tem, da je v točkah od 152 do 157 izpodbijane sodbe (del, v katerem je vsebinsko preučen in zavrnjen drugi del podrednega tožbenega predloga, ki ga je družba TV2 A/S vložila pri Splošnem sodišču) opravilo uvodno razlago spornega sklepa (po mnenju družbe TV2 A/S Splošno sodišče ne bi smelo ugotoviti, da ima družba TV2 samostojno obveznost plačila svojim regionalnim postajam), oddaljilo od temeljnih načel procesnega prava.

74. Kot trdi družba Viasat, okoliščina, da sta se pred Splošnim sodiščem Komisija in družba TV2 A/S strinjali o razlagi spornega sklepa, ne spremeni tega, da to sodišče lahko razlaga ta sklep v zadevi, v kateri je izpodbijan.

75. Sodišče Evropske unije mora akt namreč presojati glede na njegov namen, ki ga Komisija med postopkom ne more spreminjati.

76. Tako je na primer v skladu z ustaljeno sodno prakso „namen obveznosti obrazložitve posamezne odločbe ta, da lahko Sodišče [ali Splošno sodišče] izvršuje svoj nadzor nad zakonitostjo in da zadevni osebi posreduje zadostno informacijo o tem, ali je odločba dobro utemeljena oziroma ali je pri njej morebiti podana kršitev, ki dopušča izpodbijanje […]. Obrazložitev mora biti torej načeloma zadevni osebi sporočena sočasno z odločbo, ki posega v njen položaj. Pomanjkanja obrazložitve ni mogoče odpraviti tako, da zadevna oseba spozna razloge odločbe med postopkom pred Sodiščem [ali Splošnim sodiščem]“. [15]

77. Zato mislim, da Splošno sodišče pri razlagi točke 194 spornega sklepa ni napačno uporabilo prava, čeprav sta se med postopkom družba TV2 A/S in Komisija sporazumeli glede načina razlage tega akta ter družba TV2 A/S ni želela umakniti svojega predloga, povezanega s tem (glej izpodbijano sodbo, točki 154 in 157).

78. V točki 168 izpodbijane sodbe [16] je Splošno sodišče na osnovi dejstev, kot izhajajo iz spornega sklepa in spisa, odločilo, da družbe TV2 ni mogoče obravnavati, kot da je imela do svojih regionalnih postaj zgolj vlogo „izvršitve plačila“ (točka 166), temveč samostojno obveznost plačila tem regionalnim postajam (točka 167).

79. Presoja dejstev v zadevi, ki jo je opravilo Splošno sodišče, je razvidna tudi iz točk od 169 do 173 izpodbijane sodbe, v katerih analizira dansko zakonodajo, na kateri temelji njegov sklep.

80. Poleg tega tudi Komisija (kljub svojim trditvam v točkah 62 in 63 teh sklepnih predlogov) priznava, da so presoje, ki jih je Splošno sodišče oblikovalo na podlagi njene razlage spornega sklepa, pravno pravilne. [17]

81. Vprašanje, ali je imela družba TV2 samostojno obveznost plačila svojim regionalnim postajam, je vsekakor vprašanje, ki se nanaša na dejstva v zadevi, in zato ni predmet nadzora Sodišča.

82. Iz tega sledi, da je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti kot nedopusten in vsekakor neutemeljen. Zato je treba pritožbo v celoti zavrniti.

15 Sodba z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija (C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točki 462 in 463).

16 „Vendar nič v trditvah tožeče stranke ne dopušča ugotovitve, da je treba v obravnavani zadevi sprejeti možnost iz točke 166 zgoraj. Nasprotno, dejstva, kakršna izhajajo iz izpodbijanega sklepa in spisa ter ki jim tožeča stranka ne oporeka, omogočajo ugotovitev, da dejanskemu stanju bolj ustreza primer iz točke 167 zgoraj.“

17 Če so bili namreč prihodki družbe TV2 izračunani tako, da ji je bilo dodeljeno nadomestilo za opravljanje javne službe, za katero je bila zadolžena, je bila družba TV2 prejemnica pomoči, katere obstoj je bil dokazan (saj niso bili izpolnjeni vsi štirje pogoji Altmark).

C. Nadomestitev obrazložitve

83. Komisija trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je ugotovilo, da je v obravnavani zadevi drugi pogoj Altmark izpolnjen, in Sodišče poziva, naj nadomesti obrazložitev v zvezi s tem.

84. Menim, da ker to ni omenjeno niti v pritožbi Komisije zoper izpodbijano sodbo (glej moje sklepne predloge v zadevi C-656/15 P z današnjega dne)[18] niti v nasprotni pritožbi, temveč v njenem odgovoru na to pritožbo družbe TV2 A/S, in ker ni predlagano, naj se pritožbi v celoti ali deloma ugodi ali naj se pritožba v celoti ali deloma zavrne (člen 174 Poslovnika Sodišča), Komisija ne more razširiti predmeta te pritožbe, ki se ne nanaša na te presoje. Njen predlog se zato lahko le zavrne kot neutemeljen.

85. Poleg tega, kot pritrjuje tudi Komisija, če so pogoji Altmark kumulativni, bi bil takšen predlog za nadomestitev obrazložitve smiseln le v primeru, da bi bil prvi pritožbeni razlog v pritožbi družbe TV2 A/S v zvezi z uporabo četrtega pogoja Altmark sprejet, kar pa se ni zgodilo. Zato je ta predlog v vsakem primeru treba šteti za brezpredmeten.

IV. Stroški

86. Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče. Na podlagi člena 138(1) tega poslovnika, ki se na podlagi njegovega člena 184(1) uporablja za pritožbeni postopek, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker sta Komisija in družba Viasat predlagali, naj se družbi TV2 A/S naloži plačilo stroškov, in ker ta s pritožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži plačilo njunih stroškov.

87. V skladu s členom 140(1) Poslovnika, ki se na podlagi člena 184(1) tega poslovnika uporablja za pritožbeni postopek, države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. Kraljevina Danska kot intervenientka pred Splošnim sodiščem nosi svoje stroške.

V. Predlog

88. Ob upoštevanju vseh zgornjih preudarkov Sodišču predlagam, naj pritožbo zavrne in družbi TV2/Danmark A/S naloži plačilo stroškov Evropske komisije in družbe Viasat Broadcasting UK Ltd. Kraljevina Danska naj nosi svoje stroške.

18 Komisija ni oporekala presojam Splošnega sodišča v zvezi z drugim pogojem Altmark.